

असा हा मंत्र खाली दिलाय स्पष्ट उच्चार करण्यासाठी.

प्रथम:
ॐ यज्ञेन यज्ञमयजन्त देवास्तानि धर्माणि प्रथमान्यासन्।
ते ह नाकं महिमानः सचंत यत्र पूर्वं साध्याः संति देवाः॥

द्वितीय:
ॐ राजाधिराजाय प्रसह्य साहिने।
नमो वयं वैश्रवणाय कुर्महे।
स मे कामान् काम कामाय महां।
कामेश्वरो वैश्रवणो ददातु कुबेराय वैश्रवणाय।
महाराजाय नमः।

तृतीय:
ॐ स्वस्ति, साम्राज्यं भौज्यं स्वाराज्यं
वैराज्यं पारमेष्ठ्यं राज्यं महाराज्यमाधिपत्यमयं ।
समन्तपर्यायीस्यात् सार्वभौमः सार्वगुणः
आन्तादापरार्थात् ।
पृथीव्यै समुद्रपर्यताया एकराळ इति ॥

चतुर्थ:
ॐ तदप्येषः श्लोकोभिगीतो।
मरुतः परिवेष्टारो मरुतस्यावसन् गृहे।
आविक्षितस्य कामप्रेर्विश्वेदेवाः सभासद इति ॥
॥ मंत्रपुष्पांजली समर्पयामि ॥

श्री ब्रह्मचैतन्य गोंदवलेकर महाराज

ज्योतिर्मय **साहित्य**
नोकरी पाहिजे असेल तर ती देणारा जिथे असतो तिथे आपण जातो; त्याप्रमाणे भगवंताची भेट घ्यायची असेल तर संत जिथे राहतात तिथे आपण जावे. परमेश्वराचे स्वरूप ओळखण्यासाठी संतांकडे जाणेच जरूर आहे. संतांचे अस्तित्व त्यांच्या देहात नसून त्यांच्या वचनात आहे. संतांजवळ निर्विषय चित्त असते. रात्री सर्वजण

व्यावहारिक वासना तृप्त करण्यासाठी संत नसतात.

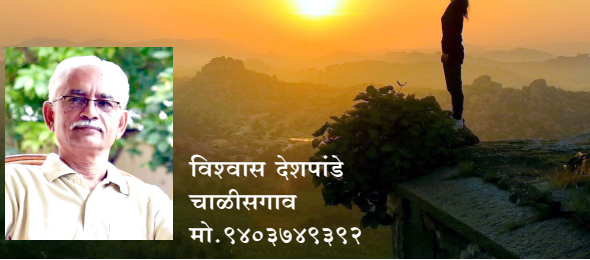
झोपल्यावर शिपाई जसे गस्त घालतात, तसे साधुसंत आमच्या गैरसावधतेत जागृत असतात. आपण झोपी गेलो असताना ते आपली वृत्ती तपासतात. एका बाईला मूल झाले. पण त्याला आकडी येऊ लागली. ते पाळण्यात उगीच निपचित पडून असायचे. ते मूल बरोबर वाढेना, चांगले हसेना, खेळेना. मुलाची ती अवस्था पाहून आईला बरे वाटत नसे. अगदी तसेच संतांना वाटते. शिष्य केला खरा, पण साधनात जर त्याची प्रगती होत नसेल तर संताला वाईट वाटते : शिष्याची प्रगती होत असेल तर संत स्वतःच्या प्रेमापोटीच शिष्याला सजवील आणि त्याचे कौतुक करील. संतांना फारसे कधी कोणी चांगले म्हणत नाही. त्यांनी एकाचे कल्याण केले तर त्या माणसाचे दहा नातेवाईक त्यांना नावे ठेवतात. संतांना ओळखण्याकरिता जे गुण सांगितले आहेत ते त्यांची परीक्षा करण्याकरिता सांगितले नसून, त्यांचा त्या दृष्टीने उपयोगही होत नाही. त्या गुणांचे आपण आचरण करावे म्हणून ते सांगितलेले आहेत.

संतांजवळ राहणाऱ्या लोकांना तीन तोटे आणि तीन फायदे असतात. त्यांपैकी तोटे असे की, एक, वेदान्त बोलायला तेवढा

उत्तम येतो; दोन, संतांजवळ राहिल्याने उगीच मान मिळतो; आणि तीन, ‘ते, म्हणजे संत, सर्व पाहून घेतील’ या खोट्या भावनेने हा वाटेल तसे वागतो. आता फायदे पाहू. पहिला म्हणजे, तो जर खऱ्या भावनेने संतांजवळ राहील तर तेवढ्यानेच, काही साधन न करतासुद्धा, त्याचा परमार्थ साधेल; दुसरा, त्याला मान मिळेल, पण तो स्वतः मानाच्या अपेक्षेच्या पलीकडे राहील; आणि तिसरा, वेदान्त त्याला बोलायला आला नाही तरी त्याच्या आचरणात येईल. म्हणून संतांजवळ राहणाऱ्याने ते सांगतील तसे वागावे, मानाची अपेक्षा करू नये आणि फारसा वेदान्त बोलू नये. तोंडापर्यंत आले तरी दाबून टाकावे. संतांची आज्ञा प्रमाण मानणे हे प्रचीती येण्याचे साधन आहे. व्यावहारिक वासना तृप्त करण्यासाठी संत नसतात, हे ओळखून आपण त्यांची संगत करावी. तेल आणि वात असल्यावर दिवा लावायला जसा वेळ लागत नाही, त्याचप्रमाणे आपली भूमिका थोडी तयार असल्यावर सत्संगतीचा परिणाम व्हायला वेळ लागत नाही.

संतांना ओळखण्यासाठी अनुसंधानाशिवाय दुसरे साधन नाही.

उगवतीचे रंग

एक काळ होता, जेव्हा शाळेच्या सुडीत ग्रंथालयात रांगा लागायच्या. किलोस्कर, सत्यकथा, मेनका, जाणिवा हे अंक म्हणजे केवळ मासिके नव्हती तर ती काळाचा आरसा होती. अमृत, सत्यकथा, किशोर, साधना यासारख्या मासिकांवर मुले

आणि वाचक तुटून पडत असत. अलीकडच्या काळात छात्र प्रबोधन सारख्या मासिकाने देखील ही उणीव बऱ्याच प्रमाणामध्ये भरून काढण्याचा प्रयत्न केला. आता मनशक्ती सारखी मासिके देखील चांगल्या गोष्टी आणि चांगले संस्कार देण्याचा प्रयत्न करीत आहेत.

पण हे सगळे प्रयत्न कुठेतरी कमी पडत आहेत असे वाटते. मी सुरुवातीला

म्हटल्याप्रमाणे आज वाचन ही एक ‘गुंतवणूक’ वाटत नाही ती एक ‘झपाट्याने पार पाडायची गोष्ट’ झाली आहे.

पुस्तकं ही केवळ माहिती देत नाहीत ती आत्म्याशी संवाद साधतात. प्रत्येक वाचकाला कधी ना कधी एखादं पुस्तक सापडतं, जे त्याचं जीवन घडवतं. ते पुस्तक एका वळणावर त्याला थांबवतं विचार करायला लावणारं, अंतर्मुख करणारं.

(क्रमशः)

॥ संत महात्म्य ॥ लेखक - मधुकर बोरीकर 9403061886

संत ज्ञानेश्वर महाराज यांचा अभंग

ज्योतिर्मय साहित्य
इथेही आपणास विषयाकडे वळलेले मन दुःख देणारे तर ब्रह्मरूप झालेले मन हे सुख देणारे, महानंद देणारे व उन्नमी अवस्थेत गेलेले दिसून येते.
तुकाराम महाराज एका अभंगात म्हणतात
नको नको मना गुंतु माया जाळी
काळ आला जवळी ग्रासावया
काळाचीए उडी पडेल बा जेव्हा
सोडविना तेव्हा मायबाप
विषयात अडकलेले मन हे माया जाळात अडकलेले आहे
तिथे त्याला गुंतु देऊ नकोस तर ते ब्रह्मरूप कर आत्म्याकडे वळव
कारण केव्हाही काळ ग्रासेल असेच तुकाराम महाराज सांगतात.
समर्थ रामदास स्वामी मनाविषयी काय म्हणतात तेही आपण पाहू
मना पाप संकल्प सोडून द्यावा
मना सत्य संकल्प जीवि धरावा
मना कल्पना ते नको विषयाची
विकारी घडे हो जनी सर्व ची ची
विषयात अडकलेले मन हे पाप संकल्प करणारे असते तर सत्य संकल्प हा केवळ आत्म्यात लीन होणारे मनच करू शकते.

ते करावे. मनात विषयांची कल्पना करू नये. कारण त्यामुळे विकार ग्रस्त मन होते. असेच रामदास स्वामी हे सांगतात.
संत कबीर म्हणतात कबीरा मन निर्मल करे जैसे गंगाका नीर पाछे पाछे हरी फिरे कहत कबीर कबीर मनातील विकारांचा मळ काढून मन हे गंगेच्या पाण्या सारखे निर्मळ करायला हवे.
त्यासाठीची साधना करायला हवी. असे केले तर तुम्हाला परमेश्वराच्या पाठीमागे लागण्याची गरज नाही, तर उलट तोच तुमच्या पाठीमागे लागेल. असे कबीर म्हणतात.
आपले मन स्वाभाविकपणे विषयाकडे वळलेले असते. यात सतत नवनवीन कल्पना चे उन्मेश भरून येतात. इच्छा आकांक्षा जन्म घेतात व म्हणूनच असे मन हे अल्पजीवी सुख व दीर्घकाळ दुःख देणारेच ठरते या अल्पजीवी सुखाकडून शाशवत सुखाकडे जायचे असेल तर मनाचा फेर उलट करून आत्म्याकडे वळवावा लागेल. आणि यासाठी सद्गुरूला शरण जाऊन त्यांच्या सानिध्यात कठोर साधना ही करावी लागेल. अशी साधना आपण करावी असेच संकेत ज्ञानेश्वर माऊली या अभंगातून आपणास देत आहेत.
जीवनाचे ध्येयच मुळी दुःखाची निवृत्ती व सुखाचा शाशवत लाभ हेच आहे दुःखाचा त्याग होऊन सुखाचा लाभ कसा मिळावा याचा मूलमंत्र देणाऱ्या महान मानसोपचार तज्ञ संत श्रेष्ठ ज्ञानेश्वर माऊलींच्या चरणावर विनम्र भावाने प्रणिपात करून हा भाग इथे संपवूया
निवृत्ती ज्ञानदेव सोपान मुक्ताबाई एकनाथ नामदेव तुकाराम
जय हरी माऊली

आरोग्य संजीवनी		
लवङ्गरी....(सुखसौख्य) ??		
ज्योतिर्मय साहित्य		
अमेरिकेतील सर्वात महागड्या हॉस्पिटलमधून उपचार घेता येणे म्हणजे लवङ्गरी नाही तर...!लवङ्गरी म्हणजे निरोगी असणे...!!	अंगावर मिरविणे नव्हे तर...!	९० च्या दशकात संगणक एक लवङ्गरी होती..
लवङ्गरी म्हणजे कूडखर जाणे असे नाही, किंवा प्रसिद्ध शेफने तयार केलेले अन्न खाणे नव्हे..!	लवङ्गरी म्हणजे होम थिएटर सिस्टीम असणे अन त्यावर हिमालयीन मोहीम पाहणे नव्हे..!	मग आता सध्या लवङ्गरी म्हणजे काय...?
लवङ्गरी म्हणजे आपल्या शेतात, अंगणात किंवा परसात उगवलेल्या ताज्या भाज्या खाता येणे..!!	लवङ्गरी म्हणजे एखाद्या पहाडी मोहिमेचा शारीरिक अनुभव घेता येणे...!!	तर आता लवङ्गरी म्हणजे..?
लवङ्गरी म्हणजे तुमच्या घरात लिफट असणे असे नव्हे..!	लवङ्गरी होती..	निरोगी असणे.. प्रामाणिक असणे..
लवङ्गरी म्हणजे विनाकष्ट ३- ४ मजले चढण्याची क्षमता असणे...!!	६० च्या दशकात स्कूटर असणे	आनंदी असणे..! आनंदी वैवाहिक जीवन असणे..
लवङ्गरी म्हणजे मोठे रेफ्रिजरेटर घेण्याची क्षमता असणे असे नाही तर..!	लवङ्गरी होती..	प्रेमळ कुटुंब असणे.. प्रेमळ मित्रांची साथ असणे..
लवङ्गरी म्हणजे घरचे शिजवलेले अन्न दिवसातून ३ वेळा खाण्याची उपलब्धता आणि क्षमता असणे...!!	७० च्या दशकात टेलिव्हिजन असणे	नातीगोती सोबत असणे..
लवङ्गरी म्हणजे मोठमोठे दागिने नुसतेच होती..	लवङ्गरी होती..	प्रदूषित नसलेल्या ठिकाणी राहण्याचे ठिकाण असणे..
	संकलन - डॉ. प्रमोद डेर (निसर्ग उपचार तज्ञ) पिंपरी-चिंचवड, पुणे. आरोग्यविषयक व्याख्याते व लेखक संपर्क - ९२ ७१ ६६९ ६६९	ट्रेक करणे.. गड किल्ले भटकणे..
	८० च्या दशकात टेलिफोन ही लवङ्गरी होती..	निसर्गात फिरणे..
		अशा सर्व गोष्टी दुर्मिळ झाल्या आहेत आणि..
		ह्या दुर्मिळ गोष्टी आपणांपाशी असणे हीच खरी आजची : लवङ्गरी...!!

 दासबोध स्तवन	 उज्वला धर्माधिकारी, पुणे, मो. ७५८८८२ ३५६४६
शिष्यलक्षण	
ज्योतिर्मय साहित्य	
२. पण मित्रांनो अशा माणसाला लवकर यमपुरीचे आमंत्रण येते. म्हणून कधीही कुणावर वाईट काळातील माणसावर हसू नये होईल तेवढी मदत करावी तिही जमणार नसेल तर त्यांना साध्यासुध्या दोन गोड शब्दाचा धीर द्यावा आम्ही तुमच्या बरोबर आहोत असे शब्दाचे बोल ,धीराचे बोल द्यावे.	
३. समाजात असे कितीतरी लोक बघतो जे मदोन्मत असतात, त्यांना आपण केलेल्या पापाची यत्किंचितही जाणीव नसते ते सतत आपल्याच वर्तुळात फिरत असतात आपल्या हातून घडलेल्या वाईट कर्माची त्यांना काही फिकीर नसते अशा लोकांचे मन भगवंता कडे वळत नाही. देहाचा अंतकाळ जवळ आला गात्रे क्षीण झाली, जवळचे नातेवाईक दूर जातात त्यावेळी त्यांना आपल्या वाईट कर्माची जाणीव होते.	
४. पण सत्वगुणी लोकांच्या जवळ हे अवगुण नसल्याने त्यांच्या जीवनाची नौका पैलतीरावर सहज जाते. सत्वगुणी माणुसाची श्रद्धा घट्ट असते,त्याचा भावशुद्ध असतो,त्याच्या मनामध्ये कोणतेही किल्मिष नसते जो मनाने पूर्णपणे निर्मळ अंतःकरणाचा असतो, तो आत्मानंदात जीवन जगतो.	
५. त्याच्या विरुद्ध दुष्ट किंवा पापी माणसाचे असते त्याच्या मनात सतत संशय जागा असतो, कुळाचा अभिमान ज्याच्या मागे जडलेला असतो अशी माणसे प्रपंचाचा विचार करून निराश होतात	
६. प्रपंच करावा पण त्याबरोबर थोडा परमार्थ पण करावा. परमार्थाकडे पहावे आयुष्यात जे जे चांगले कर्म हाती येईल ते ते चांदण्या समजून वेचावे किंवा जे जे चांगले कर्म वाट्याला येईल ते ते भगवंताचा प्रसाद म्हणून त्याकडे पहाल तर परमेश्वर तुम्हाला आशिर्वाद देण्यासाठी पत्ता शोधत येईल या वचनावर विश्वास ठेवावा .	
७. शिष्यलक्षणनाम तिसरा समास	
८. श्री राम जय राम जयजय राम	
९. जय जय रघुवीर समर्थ	
१०. जय हनुमान	

 ॥ निरूपण ॥ ह.भ.प. चंद्रहास शास्त्री सोनपेठकर
ज्योतिर्मय साहित्य
९. आवाहन
भक्ताचे निजमानसी वससी तू अंबे।
का प्राण आणविसी कंठी येई जगदंबे।।
पौर्णिमा सकल आनंदाची तू अंबे।
अणिमालधिमारूपे तव जगदंबे।।
परशुराम जननी रेणुके तू अंबे।
कालिदासाची कालिमाय जगदंबे।।
जनकाची लाडकी रामंवरा तू अंबे।
परब्रह्मासी एकरूप तू जगदंबे।।
वृषभानुकिशोरी कृष्णप्रिया तू अंबे।
हिमनगदुलारी शिवा तू जगदंबे।।
स्नेहपल्लवांची वर्षा करी तू अंबे।
ऐसे भाग्य आमुचे भाळी जगदंबे।।
निजदासाच्या स्वप्नी येतसे तू अंबे।
चंद्रहास विनवे धाव धाव तू जगदंबे।।

॥श्री राम कथा ॥
 वक्ते : आदरणीय श्री चैतन्य महाराज देगलूरकर
ज्योतिर्मय साहित्य
परमार्थ याची व्याख्या आम्हास माहीत नाही.परमात्म स्वरूपास जाणण्यासाठी जे काहीं करू ती साधना असते. नाथ महाराजांनी अयोध्या कांडात काय घ्यावे ?हे सांगितले आहे. तू राज्यावर बसणार नाहीस हे, कैकयी सांगते म्हणाली. रामास बोलावून आणा हे सुमंताला सांगण्यात आले. रामाचा महालाला १४ दारे होती. प्रभू रामाचे दर्शन व्हावे आणि कृपा व्हावे यासाठी या चौदाही दारातून आत प्रवेश करावा लागणार होता.
(सुमंताचे निमित्त करून नाथ म. प्रभू दर्शन व प्रभू कृपा होण्यासाठी काय काय करणे गरजेचेआहे हे सांगतात)त्यातील पहिली ७ दारे काहीं त्यागाची समजावीत असे नाथांनी त्यांच्या रामायणात सांगितलेआहे.
रथ, छत्र, चामर, मी पण, विकार ही सोडत सोडत गेले तर ७ व्या दारानंतर केवळ प्रभूचे दर्शन होते. पुढील ७ दारे ही ७ गुण अंगी बाणण्यासाठी सांगण्यात येतात. नंतरच प्रभू कृपेस आपण प्राप्त होतो. केवळ दर्शन पहिल्या ७ दारानंतरच होते. आमच्या जीवनात अनुकूल व प्रतिकूल स्थिती येते.
वाल्मिकिना राम नामाचे चिंतन झाले आणि त्यांना राम कथा लिहिण्याचा अधिकार प्राप्त झाला.
तामस नदी तीरावर सीता त्याग झाल्यानंतर वाल्मीक बसले होते नदीवर एक क्रौंच नरास शिकारी मारतो .मादी आक्रोश करते. तेव्हा वाल्मीक कृषी यांच्या मुखातून शापवाणी श्लोक रूपाने बाहेर पडली. सीता मातोश्रीच्या त्यागा नंतर ही कथा सुरू होते (क्रमशः)

फुलमाला....

सीतेची वेणी...(ऑर्फिड)

आसामचे राज्यफुल आहे ही मनमोहक सीतेची वेणी सह्याद्री खोऱ्यातही क्वचित दिसते ही फुले वसंत आगमनी.

शुभ्र रंग आणि गुलाबी ठिपके यांनी सुशोभित असतो हा घोंस फुलपाखरे,मधमाश्या रुंजी घालताना बघताच हरवतो आपला जोश..

साधारण एका घोसात असतात शंभर फुले आसाम स्त्रियांच्या केशभूषेत हे सुंदर फुल खुले...

सौ. माधुरी म.इनामदार, मिरज

विश्वास देशपांडे,
चाळीसगाव
मो. ९४०३७४९९३२

रवींद्रनाथ टागोर : वारसा आणि कार्य

ज्योतिर्मय साहित्य

सहजपाठ : रवींद्रनाथांची अनमोल देणगी (२)

नल् चल. तालवनाची हिच वाट. पलीकडे तिळाचे शेत आणि तिथून पुढे मोहरीचे. पुढे तळे लागते. निळे निळे पाणी. काठाकाठाला चिखल. जळात किरण कसे झगमग झगमग करतात पाहा. बगळा तसा टुकटकू बघतो आणि मासा पकडतो. कुठले रे पाखरू ? अरे ! हा तर पोपट. हा काही बोलतो का रे ? तो बोलतो राम राम हरी... किती सुंदर चित्रे. सगळ्या धड्यातून. मुलांना घराच्या चार भिंती बाहेर नेऊन हिंडवलेले. रवींद्रनाथ यांच्या सहजपाठात मुलांसाठी जोडाक्षरे शिकणे आणि शिकवणे किती रंजक असायचे त्याचे हे एक सुरेख उदाहरण

“ आज आद्यनाथ बाबूंच्या कन्येचा विवाह. शल्यपुरातील घरी. कन्येचे नाव शामा. वराचे वैद्यनाथ. त्याचा भाऊ सौम्यनाथ आणि कॉलेजात शिकणारा भाऊ आहे तो धैर्म्यनाथ...

धैर्म्य, सौम्य, रम्य, आद्य, वैद्य यासारख्या जोडाक्षर असलेल्या शब्दांची सुरेख योजना केली आहे. म्हणता म्हणता ही जोडाक्षरे सहज लक्षात येतात. तसेच र फार शिकवयला जायचा तोही अतिशय मनोरंजक पद्धतीने.

वर्षा आली. गर्मी सरली. मेघ गर्जना सुरू झाली. पर्वतावरून झरे धावत सुटले. कर्णफुली नदीला पूर आला. वर्षा, गर्जना, पर्वत यासारख्या शब्दात मुलांना रफार सहज शिकायला मिळतात आणि पावसाळ्याचे चिरपरीचीत दृश्यही त्यांच्या डोळ्यासमोर सहज उभे राहते. म्हणता म्हणता आनंद निर्माण होतो आणि आनंदातून शिकणे सहज होते.

या सहजपाठाच्या पुस्तकांमध्ये शांतिनिकेतन मधील प्रसिद्ध चित्रकार नंदलाल बोस यांनी चित्रे काढली आहेत. पण त्यातील काही चित्रे त्यांनी मुलांनी त्यात रंग भरावेत म्हणून कोरी सोडली आहेत. आपण मुलांना पाठ्यपुस्तकातील चित्रे रंगवू नका, त्यावर काही लिहू नका म्हणून सांगत असतो. पण रवींद्रनाथांनी पाठ्यपुस्तके हीच मुलांना खेळण्यासारखी वाटावी इतकी सुंदर केली. आपण वाचतो त्यात आनंद आहे, मौज आहे असे मुलांना आधी वाटायला हवे. चौथीपर्यंतच्या पुस्तकांमध्ये त्यांनी चतुर्थी, पंचमी, षष्ठी, कर्तरी, कर्मणी यासारखे क्लिष्ट प्रकार ठेवलेच नाहीत. खेळल्यासारखी मुलांनी पुस्तके वाचायची आणि त्यांचा आनंद घ्यायचा. या सगळ्या गोष्टींचा रवींद्रनाथांनी विचार करून त्या या सहज पाठाच्या पुस्तकांच्या निमित्ताने प्रत्यक्षात आणल्या. म्हणूनच ते खऱ्या अर्थाने गुरुदेव आहेत.

या संदर्भात आपल्याकडील शिक्षणाबद्दल आणि रवींद्रनाथांबद्दल बोलताना पुलं लिहितात, “ गणितासारख्या चिमुकल्या मेंदूंना शेणवणारा विषय शिकवताना त्या गुरुजींनीच किंवा गुरुजीणवाईंनीच म्हणावे – का रे बुवा, जरा कंटाळा आला नाही का ? दोन मिनिटे एखादे मजेदार गाणे म्हणूया. जरा डोक्यातला कंटाळा बाहेर फेकून भांडी स्वच्छ करूया. या नुसत्या कल्पनेचे आमचे शिक्षणतज्ज्ञ तडकतील. आणि इथे नोबेल प्राईज मिळालेले गुरुदेव रवींद्रनाथ शांतिनिकेतनाच्या आश्रमात शाळेतल्या पोराना शिकवण्यासाठी भुकेलेले असायचे. आपल्या शैशवाला त्या शिशुसमूहात बसून हा कवी वृद्धत्वी जपत होता. इतकेच नव्हे तर मोठ्यांच्या नृत्य नाटिकांच्या तालमींना देखील प्राथमिक शाळेतल्या पोराना मुक्तद्वार ! शांतिनिकेतनात आज कुठल्याही समारंभाला सगळ्यात पुढे फुलांचा गालीच्या पसरल्यासारखी रंगीबेरंगी पोशाखातील बच्चे मंडळी बसलेली असतात.

(क्रमशः)

ऑनलाईन औषधोपचार

आता सर्वकाठी झाले आहे ऑनलाईन माग आजारपणात पण घरबसल्या औषधोपचार घ्या, कुठेही आप्याची गरज नाही, वेळ व पैसा वाचवा 100 % खात्रीशीर इलाज, गुनगुन, शारीरिक धक्का, बऱ्याच गोष्टी कोणालाही सांगण्यास लाज वाटते अशा वेळेस फक्त फोनवर तुम्ही तुमचा आजार सांगू शकता व त्यावर आयुर्वेदिक पद्धतीने हमाखर उपाय केला जाईल, पोटदुखी औषध पाठविण्या जातील, प्रसिद्ध आयुर्वेदाचार्य डॉ. शेख ए एच, 37 वर्षांचा अनुभव, 200 पेक्षा अधिक पुरस्कार प्राप्त, 2 लाखापेक्षा अधिक भविष्य सौम्य समस्येवर रुग्णावर यशस्वी उपचार, आतापर्यंत ५ ऑनरी डॉक्टरेटच्या पदवी देऊन विविध संस्थांनी त्यांना सन्मानित केलेले आहे. सध्या या कार्यवीची मोठे वर्क डूज ऑफ सर्व रेकॉर्ड, औपचारिक डूज ऑफ सर्व रेकॉर्ड, एशिया डूज ऑफ सर्व रेकॉर्ड, इंग्लंड-न्यू पश्चिम रेकॉर्ड्स माझे विक्रमी नॉट झालेली आहे. सेक्स विषयक कोणताही प्रॉब्लेम असो फक्त एकदा फोन करा व मार्गदर्शन घ्या. व तुमचे प्रश्न सोडवा.

Dr Shaikh A H - 98606 99906

साहित्य-संस्कृति

रेल्वेने वारीतील सुविधा कायम ठेवाव्यात...

ज्योतिर्मय साहित्य नुकतीच पंढरीची आषाढी वारी पार पडली.या आषाढी वारीला सतरा ते अठरा लाख भाविक पंढरीत दाखल झाले होते. सर्वच पालख्यांच्या बरोबर दहा अकरा लाख लोक होते. ह्यातील काही चालत, काही स्वतःच्या वाहनांनी, काही एस्.टी.बसने, काही रेल्वेने पंढरीत दाखल झाले होते. या सर्वांनी या वारीचे संखे बाबतचे रेकॉर्ड मोडले आहे असा सूर ऐकायला मिळत आहे. काही ही असो यंदा गर्दी भरपूर होती. त्या संखेत पोलीस, स्वयंसेवक, होमगार्ड, कॉलेजची मुले, यांची ही गर्दी होतीच. आज मला रेल्वेने दिलेल्या सोई बद्दल सांगावयाचे आहे.

रेल्वे प्रशासनाने गत वर्षी प्रमाणे या ही वर्षी अनेक यात्रा स्पेशल गाड्या सोडून वारकऱ्यांची सोय केली. या वारकऱ्यांना खूप लांबून आणण्याचे कार्य रेल्वेने पार पाडले.न्यू अमरावती, नागपूर, भुसावळ, लातूर, कलबुर्गी, मिरज,खामगाव,मिरज ते पुणे, पुणे मिरज, उधना, कॅसल रॉक, हुबळ्ळी, अदिलाबाद, अकोला, कोल्हापूर, अशा गाड्यांची सोय रेल प्रशासनाने केली होती. बहुसंख्य भाविकांनी या गाड्यांनी प्रवास करून वारी पूर्ण केली.तसेच रेल्वे प्रशासनाला भरपूर कमाई सुध्दा करून दिली. या गाड्यांचे तिकीट नेहमीच्या गाड्यांपेक्षा थोडे अधिक होते.

जर या इतक्या रेल्वेगाड्या नागपूर, अमरावती, खामगाव, अकोला, हुबळी, अशा लांब पल्ल्याच्या गाड्या धावल्या

असतील तर त्या कायम स्वरुपी का सोडल्या जात नाहीत ? जर या गाड्या कायमस्वरुपी सोडल्या तर भाविकांची कायमची सोय होईल. तसेच वारीत होणारी गर्दी होणार नाही. कारण भाविक हे गाड्यांची सोय झाल्यामुळे वर्षभरात केव्हाही दर्शनासाठी येऊन जाऊ शकतील. प्रशासना वरील ताण कमी होईल. नागपूर कोल्हापूर ही विदर्भ व पश्चिम महाराष्ट्र जोडणारी गाडी आहे. ती जेव्हा पासून सुरू झाली आहे. तेव्हा पासून ती सतत फूल्ल चाललेली आहे. ती नागपूर कोल्हापूर ही गाडी आठवड्यातून दोनदा आहे, ती दररोज होणे अपेक्षित आहे.तसेच कर्नाटकात हुबळी वगैरे गावांना पण सोलापूर मार्गे कर्नाटकातील गाड्या सुरु करणे आवश्यक आहे. कारण विठ्ठलाच्या ओढीने कर्नाटकातील भाविक अधिक संख्येने

पंढरपूरला येईल. खामगाव व भुसावळ वरून येणारी गाडी सुध्दा कायमस्वरुपी करणे अपेक्षित आहे. कारण पंढरपूरहून या भागात जाण्यासाठी रेल्वे इतर वेळेला नाहीच. निदान भुसावळ गाडी कायमस्वरुपी केला तर भुसावळहून लोकांना मध्य प्रदेश वगैरे लांब पल्ल्याच्या प्रवासास तिथून गाड्या पकडता येतील. नगर शिर्डी इकडेही गाड्या नाहीतच. या सर्व गाड्या कायमस्वरुपी केल्या तर रेल्वे प्रशासनाला भरपूर

फायदा होईल. शिवाय शेती उत्पादनास वेगवेगळ्या ठिकाणी पाठविता येईल. पंढरपूर पुणे सकाळी सहा वाजता एक गाडी अपेक्षित आहे. ही गाडी जोमाने चालेल.तीच गाडी संध्याकाळी आठ वाजता परतीसाठी असावी. पुण्यात जाणारे कित्येक लोक अशा गाडीची आतुरतेने वाट पहात आहेत. यासाठी पंढरपूर फलटण हा मार्ग लवकरच होणे क्रमप्राप्त आहे.पण तो काही लवकर होत नाही. मागे कै.महामहिम शंकर दयाल शर्मा यांच्या प्रयत्नातून नॅरोगेजचं रुपांतर ब्रॉडगेज मध्ये झालं. आता वरीलप्रमाणे गाड्या सुरू होण्यासाठी अशाच भारदस्त व्यक्तीची गरज भासते आहे. वरील गाड्या जर यात्रा काळात धावत असतील तर इतर वेळेला ही त्या धावाव्यात. त्याचा फायदा रेल्वेला जसा होईल तसाच तो पंढरपूरकरांना होईल.ही भक्तीची पेठ अर्थिक पेठ ही होईल. नाही तर पंढरपूरकर चार वार्यावरच कायम जगत आला आहे. या करीता वरील सर्व गाड्या दररोज चालू व्हाव्यात इतकेच!!!

स्वप्नपूर्तीची आनंदयात्रा.... !

ज्योतिर्मय साहित्य
(मागील अंकावरून)
मुलीचा अभ्यास

घेणे, घरातील जबाबदाऱ्या पार पाडणे, यातून वेळ मिळेल तसा अभ्यास करायची. थोडा जरी रिकामा वेळ मिळाला की मी तो अभ्यासात घालवायची. माझ्या मुलीकडे मात्र थोडसुद्धा दुर्लक्ष केलं नाही. आधी तिचं सगळं करून, तिला हवा तेवढा वेळ देऊन मगच मी माझा अभ्यास करायची. त्याबाबतीत थोडीही हेळसांड मला होऊ द्यायची नव्हती. नाहीतर मग बाळ कोल्हटकर यांनी म्हटल्याप्रमाणे झालं असतं...

जिथे टाकली, तिथे न पडली जिथून टाकली तिथेच चुकली

कर्तव्याची उडी, वाहतो दुर्वांची जुडी.

संसार सांभाळत, लहान मुलीला सांभाळून, घरातील कामं करत आधी ग्रॅज्युएशन आणि नंतर पोस्ट-ग्रॅज्युएशन करणे आणि दोन्ही वेळेस कॉलेजमध्ये पहिली येणे नक्कीच सोपे नव्हते. पण ही तारेवरची कसरत करत असताना माझ्या यजमानांची भक्कम साथ होती बरं का! त्याशिवाय हे कसं शक्य झालं असतं ?

आणि म्हणूनच तर माझा निकाल ऐकून त्यांच्या डोळ्यात आनंदाश्रू आले.

माझे यजमान आयटी कंपनीत नोकरी करतात. त्यामुळे घरी यायची ठाविक वेळ नव्हती. रात्री खूप उशीर व्हायचा. पण सॉफ्टवेअर विषयांत काहीही अडलं की ते ऑफिसवरून आल्यावर मी त्यांना विचारायची. रात्रीचे कितीही वाजले असले तरी ते न कंटाळता मला शिकवत असत. एकदाही म्हणाले नाहीत की, मी दमलोय किंवा नंतर सांगतो. त्यामुळेच मला कॉलेजला न जाता घरी अभ्यास करून शिकणे शक्य झाले.

एकदा तर माझी परीक्षा १५ दिवसांवर होती आणि माझ्या पायाच्या बोटाला इन्फेक्शन झाले. जवळच्याच एका क्लिनिकमध्ये गेले. औषधे घेतली पण ५-६ दिवस झाले तरी ते कमी होईना, उलट वाढतच चालले होते. खूप पाय दुखायला लागला. मला

मुली व महिलांसाठी सुवर्णसंधी

कोठे नौकरी करण्यापेक्षा स्वतःचे पार्लर सुरु करा फक्त 45 दिवसांचा कोर्स अत्यंत कमी फीस मध्ये

■ खरंच कोणाचाही विश्वास बसणार नाही पण मुली व महिला स्वयलंबी व्हाव्यात म्हणून अगदी अल्प फीस डिस्काउंट मध्ये आमच्याकडे पार्लरचा कोर्स करा व स्वतःचे पार्लर सुरु करा. ■ कमी भांडवलत पण तुम्ही तुमच्या व्यवसाय सहज सुरु करू शकता. ■ प्रॅक्टिससाठी लागणारी साधने सलोन मध्येच उपलब्ध करून दिली जातील. बेसिक ब्युटी पार्लर कोर्स ■ १५०००/- चा कोर्स फक्त ६०००/- मध्ये ■ रजिस्ट्रेशन फिस ५००/- ■ पहिल्या १० विद्यार्थीनींना येकअप किट फ्री. ■ मर्यादित प्रवेश फक्त २० विद्यार्थीनींसाठी

MAKEOVER
Professional Salon & Acadamy
संपर्क : +91 7588107454
शॉप नं.०२, गल्ली नं.११ विभांतीनगर, मुकुंदवाडी रेल्वेस्टेशनरोड छ. संभाजीनगर

<https://jyotirmaysahitya.com>

ही लिंक उघडेल साहित्याचे दार

ज्योतिर्मय साहित्याचे विद्यापीठ

इंदापूरी निखारे

काही शाळा अशा पण काढू...

ज्योतिर्मय साहित्य

शाळा काढताना... अगदी व्यवस्थित... रधी, महारधी यांचे सल्ले घेऊनच... अत्याचार सहन कसा करावा ? अगदी निमूटपणे आणि अगदी आनंदाने... म्हणजे उगीच कोणाला काही वाटणार नाही... त्यांचा सत्कार कसा करावा ! निषेध मोर्चाचे कशाला कौतुक ! उलट असे मान्यवर म्हणून झाले पाहिजे... त्यांना त्याचे अधिकृत मानधन द्यावे... सुवासिनी , कुमारीका यांनी त्यांच्या समोर कसेही नाचावे!“ त्यातली एखादी आवडली तर राजरोसपणे बलात्कार करावा... उगीचच पळवून नेऊन... कुठेतरी एकांतात बलात्कार करण्यात... काही अर्थ आहे का ? उगीचच नंतर त्यांना कैकवेळा जाळून टाकावे लागते... उगीचच लपून छपून, जंगलात नेऊन... धावत्या बस मध्ये, कार मध्ये किती त्रासदायक ना ? दोल ताशे वाजविणारे असतात... आनंदाने नाचणारे पण असतातच... काही गुंड सज्जन मंडळी त्याला विरोध करतील! जाती, धर्म, संस्कारांचा रंग देतील... पण म्हणून धाबरून जायचे नाही... आणि त्यासाठीच अगदी शास्त्रशुद्ध पद्धतीने... अत्याचार सहन करणाऱ्यांची ताकत वाढवायची... जमलं तर अत्याचार काई काढून देऊ या... अत्याचार सहन करणाऱ्या लोकांमुळे... देशात शांती प्रस्थापित होईल! कायदा, सुव्यवस्था पण चांगलीच होईल... कोर्टाचा ताण पण कमी होईल... पोलिसांची तर गरजच भासणार नाही... अत्याचार सहन समूह गट बनवू... त्यांना रोजगार पण देऊ ना... त्यांचा विकास पण करू ना... अत्याचार सहन करणारे म्हणून सत्कार करून घेऊ... त्यांच्याचकडून! कारण अत्याचार सहन करणाऱ्या... लोकांनाच मनापासून वाटत आहे... आपल्या देशाचा विकास व्हावा! बिचारे अत्याचार करणारे तसे अल्पसंख्याकच ना ! खरे अल्पसंख्याक तेच आहेत!!! आणि त्यांच्या उच्चल भविष्यासाठी... आपण तर काहीच करत नाही... किती दुःखदायक...

जगप्रसिद्ध, वर्ल्ड रेकॉर्डीस्ट, रंगचिकित्सक, वास्तुतज्ज्ञ, भारतीय प्रतिक शास्त्र, चिन्ह, आकार, धार्मिक आणि आध्यात्मिक विषयाचे अभ्यासक डॉ गजानन समर्थ उपाख्य (डॉ गजानन सिताराम शेपाळ) यांची 'वास्तुशास्त्र पेंटिंग्ज' या विषयावरील अद्भुत माहिती

याच ठिकाणी, लवकरच...!!! व्दारा एसव्हीएस कला प्रतिष्ठान, संपर्क : 98 69 13 02 38

भारताची आयर्न लेडी दुर्गावती वोहरा

ज्योतिर्मय साहित्य

दुर्गावती भगवतीचरण वोहरा या भारतीय स्वातंत्र्यलढ्यातील अग्रभागी असलेले व्यक्तिमत्व. स्वातंत्र्य हवे होते; पण काहींना ते सनदशीर, अहिंसक मार्गाने हवे होते. त्यांचे नेतृत्व महात्मा गांधीकडे होते. लोकमान्य टिळक यांचे नेतृत्व स्वातंत्र्यासाठी सनदशीर मार्गाने होते, पण जहाल क्रांतीकारकांना त्यांचा पाटींबा होता. लोकमान्य टिळक यांच्या निधनानंतर स्वातंत्र्यलढ्याचे नेतृत्व महात्मा गांधीकडे गेले. काहींना स्वातंत्र्य क्रांतीनेच मिळू शकेल, असा विश्वास होता. मानवंदनाथ राय, नेताजी सुभाषचंद्र बोस, भगतसिंग, चंद्रशेखर आझाद यांच्याचाले तुरूण टाट या मार्गाचे समर्थक होते. नेमस्त व जहाल गट अशा मार्गाने जे प्रयत्न झाले त्यामुळेच स्वातंत्र्य अल्पकाळात मिळणे शक्य झाले. दुर्गावती वोहरा उर्फ दुर्गाभायी या स्वातंत्र्यलढ्यातील भातसिंग, चंद्रशेखर आझाद, भगवतीचरण वोहरा आणि इतरांच्या खांद्याला खांदी लावून लढणाऱ्या शेर स्वातंत्र्यसेनानी. दुर्गाभायी यांचा मृत्यू १५ ऑक्टोबर १९९९ रोजी गाझियाबादमध्ये झाला. भारताच्या स्वातंत्र्यासाठी लढणाऱ्या दुर्गादेवी वोहरा या अत्यंत धाडसी आणि निस्तर क्रांतीकारी महिला होत्या. ज्यांनी आपल्या पूर्ण जीवनाचे समर्पण देशसेवेसाठी केले. त्यांचे नाव इतिहासात स्वातंत्र्यलढ्यातील प्रेरणादायी व्यक्तिमत्व म्हणून कायमचे कोले गेले आहे. त्यांची केवळ पुरुष क्रांतीकारकांना सांगेल दिली नाही तर स्वतःच अनेक धाडसी कारवाया केल्या. त्यांच्या जीवनाची कहाणी हे दर्शविते कि, भारतीय स्वातंत्र्य संग्रामात महिलांनी किती महत्वपूर्ण भूमिका बजावली होती. त्यांचे योगदान केवळ सहाय्यक म्हणून नव्हते तर ते स्वतंत्र नेतृत्व आणि कारवाईचे होते. त्यांचे पती स्वातंत्र्यसेनानी भगवतीचरण वोहरा यांचे २८ मे १९३० रोजी रावी नदीजवळ बॉम्ब चाचणी करताना निधन झाले. पतीनिधनानंतर त्यांनी चंद्रशेखर आझाद यांच्या हिंदुस्थान सोशलिस्ट रिपब्लिकन असोसिएशन नेतृत्वाखाली पूर्वीपेक्षा जास्त प्रखरपणे जहाल क्रांतीकारक कार्यात सहभाग नोंदविला. भगवतीचरण वोहरा यांचे होतात्युग गौरी लागून अथवा फाशीने न्यायाला हवे होते अशी त्यांची भावना होती. भगतसिंग, सुखदेव, राजगुरू यांना २३ मार्च १९३१ रोजी फाशी देण्यात आले. याच्या काही दिवस आधी २७ फेब्रुवारी १९३१ रोजी चंद्रशेखर आझाद पोलीस चकमकीत स्वतःहून शेवटची गोळी स्वतःवर झाडून शहीद झाले.होसक यांचे अटकसत्रही मोठ्या प्रमाणात सैन्य संघटना खिळखिळी झाली. त्यावेळी मुलगा शचींद्र लहान असल्याने, आत्मसमर्पण करून

देशसेवा करावी असं दुर्गाभाभींनी ठरवले. १२ सप्टेंबर १९३० रोजी त्यांचे याबाबतचे विधान लालोरेच्या वर्तमानपत्रात छापून आले. १४ सप्टेंबर १९३२ रोजी त्यांना दुपारी १२ वाजता राहत्या घरातून अटक झाली. या अटकेसाठी पोलीस तीन गाड्यातून आले होते आणि त्यांना लालोरेच्या किर्लवाचार नेण्यात आले. त्याठिकाणी उपस्थित असलेल्या अधिकाऱ्याने दुर्गाभाभी यांना धमकावले आणि म्हणाले, तुमच्याबद्दलची सर्व माहिती मला तुमच्या साथीदारांकडून मिळाली आहे. यावर दुर्गाभाभी यांनी पटकन उत्तर दिले... तुमच्याकडे माझ्याविरुद्ध पुरावे असतील तर माझ्यावर खटला चालवा नाहीतर मला सोडून द्या. पण अधिकाऱ्याने त्यांचे न ऐकता त्यांना पहिल्या दिवशी अत्यंत भयानक महिला गुन्हेगारांसोबत ठेवले. पोलीस कोणतेही पुरावे गोळा करू न शकल्याने २ महिने तुरुंगवास आणि काही वर्षे लालोरे न सोडण्याच्या कबुली जबाबावर त्यांच्यावर कारावांई करण्यात आली. अटक केली तेव्हा त्यांना मुलगा शचींद्र वोहरा यास दुर्गाभाभींनी स्वातंत्र्यसेनानी अच्युतराव पटवर्धन यांच्याकडे सोपविले. ते त्या काळात बनारसला प्राध्यापक म्हणून सेंट्रल कॉलेजमध्ये विद्यार्थ्यांना शिकवीत होते. त्या ठिकाणी शचींद्रला शाळेत घालण्यात आले. दोन महिन्यांनंतर नोव्हेंबर १९३२ मध्ये दुर्गाभाभीला सोडण्यात आले. १९३५ पर्यंत दुर्गादेवी वोहरा या लालोरेमध्ये स्थानबध्द होत्या. दुर्गाभाभी यांना भारताची आर्यन लेडी असेही म्हंटले जाते.

दुर्गादेवी वोहरा यांचा जन्म ७ ऑक्टोबर १९०७ रोजी उत्तर प्रदेशातील शहजादपूर गावात पंडित बांके बिहारी यांचे घरी झाला. त्यांचे वडील अलाहाबाद कलेक्टर ऑफिसमध्ये नाझीर होते. जन्माच्या काही दिवसानंतरच त्यांची आई वारली. त्यांच्या मावशीने त्यांचे संपादन केले. दुर्गावती यांचे लग्न ११ व्या वर्षी लालोरेच्या भगवतीचरण वोहरा यांच्याशी झाले. लग्नानंतरही त्यांचे शिक्षण पुढे चालू रहावे यासाठी स्वातंत्र्यसेनानी भगवतीचरण वोहरा यांनी विशेष प्रयत्न केले. त्यांचे शिक्षण प्रभाकर पर्यंत झाले. भगवतीचरण यांचे वडील शिवचरण हे रेल्वेमध्ये उच्चपदावर होते

आणि इंग्रज सरकारने त्यांना रावसाहेब ही पदवी दिली होती.

૧૯૨૬ મध्ये भगतसिंह आणि
भगवतीचरण वोहरा यांनी लाला लजपतराय यांच्या
नॅशनल कॉलेज ऑफ लहोरमध्ये “नौजवान भारत
सभा” या संस्थेची स्थापना केली. दुर्गा वोहरा यातही
सामील झाल्या होत्या. नौजवान भारत सभेमध्ये
जगातील क्रांतीकारक घटनांची चर्चा होत असे.

वैचारिक चर्चा दोषामध्ये पडत असत. दुगादेवी याही असहकार आंदोलनात सक्रीय होती. जालीयनवाला बाग हत्याकांड १९१९ साली झाल्यानंतर देशभर तरुणांमधील जारुकता व देशासाठीचे जाज्वल्य प्रेम अधिक निर्माण झाले होते. चौरीचौरा पोलीस स्टेशनच्या हत्याकांडामुळे महात्मा गांधींनी असहकार चळवळ थांबविली. तरुण स्वातंत्र्यसैनिकांना हे न रुचल्यामुळे पुन्हा जहाल स्वातंत्र्यलढ्याकडे त्यांनी आपला मोर्चा वळविला. त्यामध्ये भगवतीचरण आणि दुगादेवी वोहरा यांचा समावेश केला जातो. १६ नोव्हेंबर १९२६ रोजी लाहोरमध्ये करतारसिंह सराभा ज्यांना १९१५ साली गदर चळवळीमधील कार्यामुळे फाशी दिले होते त्यांच्या ११ व्या शहीद दिनानिमित्त घेतलेल्या कार्यक्रमातील प्रमुख सहभागामुळे दुगादेवी वोहरा चर्चेत आल्या. कारण हा दिवस साजरा करण्यातील पुढाकार दुगादेवी यांचा होता. हिंदुस्तान सोशालिस्ट रिपब्लिकन असोसिएशनच्या स्थापनेपासूनच्या कार्यात भगवतीचरण आणि दुगादेवी वोहरा यांचा प्रामुख्याने पुढाकार होता. दुगादेवी वोहरा यांचे घर क्रांतीकारकांचे आश्रयस्थान होते. त्या सर्वांचा आदर करीत. स्नेहपूर्वक त्यांची विशेष काळजी घेत. दुगादेवी प्रारंभिक दिवसांमध्ये एका ठिकाणाहून दुसऱ्या ठिकाणी माहिती पोहचविणे अशा पध्दतीचे काम करीत. या संघटनेच्या सर्व सदस्यांनी दुगादेवी यांना दुर्गाभाभी म्हणून आदराने जी वागणूक दिली त्यामुळे स्वातंत्र्यलढ्याच्या इतिहासात त्या दुर्गाभाभी या नावानेच सुपरिचित आहेत.

लाला लजपतराय यांच्या मृत्यूनंतर १० डिसेंबर १९२८ रोजी लाहोरमध्ये क्रांतीकारकांची बैठक बोलावण्यात आली. या बैठकीच्या अध्यक्षस्थानी दुर्गाभाभी होत्या. या सभेतील त्यांचे वक्तव्याने भगतसिंग, सुखदेव, राजगुरू आणि चंद्रशेखर आझाद यांनी स्कॉट यांना मारण्याचे निश्चितीवर शिकामोतेब केले. १७ डिसेंबर १९२८ रोजी दुपारी ४ वाजता भगतसिंग आणि राजगुरू यांनी सँडर्सची हत्या केली आणि लाला लजपतराय यांच्या मृत्यूचा बदला घेतला. स्कॉट हे थोडक्यात वाचले. चंद्रशेखर आझाद यात्रेकर्त्यांच्या यत्नासोबत लाहोरबाहेर पडण्यावर यशस्वी झाले. पण भगतसिंग आणि राजगुरू

विशेषतः या काळात रशियन क्रांतीकारकांकडून प्रेरणा या सर्वांना मिळत असे. जगातील क्रांतीकारकांच्या विविध विचारसरणीचा आणि कार्यकर्तृत्वाचा आढावा त्यांना स्वातंत्र्यलढ्यासाठी प्रेरणा देत असे.

भगवतीचरण वोहरा यांनी तर, १९२१ सालीच महात्मा गांधी यांच्या आवाहानुसार शिक्षण सोडून असहकार आंदोलनात सहभाग नोंदविला होता. वोहरा यांनी पत्नीमधील अंतर ३ वर्षांचेच असल्याने होणाऱ्या सर्व

कम्युनिटी सेंटर....

ज्योतिर्मय साहित्य

चार महिने उन्हाळ्यात
सगळी कडे जाता येत
असले तरी सात-आठ
महिने बाहेर बर्फ पडत
असताना इथले लोक
मनोरंजनासाठी काय करत
असतील आणि राहत
असतील? हा मला नेहमी
प्रश्न पडत असे. अर्थात त्या
त्या देशाच्या हवामानाची
विषय त्या जनतेला सहज
संभव होते. आणि इथले
सरकार काळजीही खूप घेते.
लेकीच्या इमारतीसह

सवडीप्रमाणे सगळे इथे जमून छान आनंद घेऊ शकतो. अर्थात या पाचही इमारतींमध्ये राहणारे लोक बाराही महिने (नेहमीच) इथल्या सोर्यांचा लाभ करून

कॅनडा...
मला भावलेले रंग...

जन्म समोरून ही सांकेतिक किल्ली घेऊ शकतात... कारण खास त्यांच्यासाठीच या सोयी केलेले आहेत.. त्यामुळे आम्हालाही तिथल्या वास्तव्यात या सुविधांचा लाभ घेता आला. हे दोन्ही वेळेला जिमला या सेंटर मध्ये जात होते. आणि मी वॉकिंग ट्रॅकवर बाहेर खूप थंडी असेल तर फिरायला जात होते. तसेच लेकी बरोबर आठवड्यातून दोन-तीन दिवस संध्याकाळचा एक तास झुंबा ही केला. कारण योगा व पल्स येथेच पा

मळे आहे.. लहान
यांनी भरलेली सुसज्ज
गुरगुंडी आणि इतर खेळ
याचे तलाव आहेत. दोन
फिरण्यासाठी वॉकिंग
झुंबा, टेनिस
मोटे हॉल आहे.
दुदा वेगळे हॉल आहेत.
वेळण्याची सात आता.
फंड जरी असला तरी
डीनसार किंवा

तब्येत एकदम फिट होती.. अगदी तरुण
वर्गापासून माझ्याहूनही मोठे असलेल्या
सगळ्या स्त्रिया तिथे येत त्यामुळे
अजिबात अवघडल्यासारखे वाटत नसे.

माझ्याबरोबर असलेल्या मुली
भाषा येत नसली तरी खूप
समजावून घेत त्यामुळे झुंबा
करताना आनंद वाढत जाई...
इकडे येताना या आनंदाला मी
मुकणार म्हणून खरंच खूप
वाईट वाटले.

इथल्या कम्प्युनिटी
हॉलमध्येच स्वातंत्र्य दिनाचा कार्यक्रम,
भोंडला, नवरात्र कार्यक्रम दणक्यात
पार पडले. हॅलोवीन आणि क्रिसमससाठी
हे सगळे कम्प्युनिटी सेंटर सुचोभित केलेले
होते. नेहमीच हे सेंटर स्वच्छ आणि
आगत्यशील वाटे.. इथले सरकार आणि
इथले लोकही किती दूरदर्शी विचार
करतात याचे हे एक सुंदर उदाहरण होय..
नशक किंवा तिथली परिस्थिती बदलू
शकत नाही पण त्यावरचा योग्य उपाय
शोधू शकतो हे या कम्प्युनिटी सेंटर मधील
सुविधांचा अनुभव घेतल्यामुळे कळले..
माणसांसारखीच वास्तू ही आपल्याला
ओढ लावते... हे तिथून निघताना आम्हां
दोघांना नक्कीच जाणविले.. आता या
क्षणीही तिथल्या आठवणी आणि ते सुंदर
दिवस लिहिताना सगळे नकळत
डोळ्यासमोरून गेले अन् मन आणखीनच
हळवे झाले.

✿ ✿

ठाकरे नगर, सिडको
येथे श्री साई कॉम्प्युटर्स
दालनाचे उद्घाटन

ज्योतिर्मय साहित्य

छत्रपती संभाजीनगर - सिडकोच्या ठाकरेनगर परिसरात श्री साई कॉम्प्लेक्स या आधुनिक संगणक दालनाचे उद्घाटन लायन्स क्लब संभाजीनगर वाळूचेंचे अध्यक्ष व नामांकित उद्योजक अशोक गुरनाळे यांच्या हस्ते फीत कापून दालनाचे औपचारिक उद्घाटन करण्यात आले. या कार्यक्रमात दालनाचे प्रोप्रायटर श्री. विशाल राठोड यांचा स्वाकार करण्यात आला आणि त्यांना नवीन उपक्रमाच्या यशासाठी शुभेच्छा देण्यात आल्या.

उद्घाटनप्रसंगी राहुवाडी (ता. अंबड) चे सरपंच गोपीनाथ जाधव, ग्रा.प.स. शिवदास राठोड, संजय राठोड, अंकुश राठोड, मा. सरपंच रवी राठोड, गणपत राठोड, बाबासाहेब राठोड, कैलास राठोड, अर्जुन सूर्यवंशी, सुनील पवार, रामभाऊ पवार, शंकर चव्हाण, कृषिकेश पवार, सौ. प्रतिभा गुप्ताले, शोभाबाई राठोड, अल्पा राठोड, शिल्पा राठोड, मुराबाई चव्हाण यांच्यासह परिसरातील नागरिक मोठ्या संख्येने उपस्थित होते.

कॉम्प्युटरस्य चालनामार्फत संगणक विक्री, दुरुस्ती, तसेच निवडक प्रशिक्षण सेवा ग्राहकांसाठी उपलब्ध करून दिल्या जाणार आहेत. आधुनिक तंत्रज्ञानाच्या वाढत्या गरजा लक्षात घेता, हे दालन स्थानिक ग्राहकांसाठी एक उपयुक्त ठिकाण ठरणार आहे.

हे जर्नल संपादक व प्रकाशक संजय व्यापारी यांनी १०१, सो विंग, सिल्ह्वर स्पेस सोसायटी, विशाल नगर, पिंपळे निलख, पुणे-४११००१ (महाराष्ट्र) येथून प्रकाशित केले. (पीआरबी कायद्यानुसार संपादकीय जबाबदारी यांची आहे.
या अंकात प्रसिद्ध झालेल्या प्रत्येक बातमी, लेख व जाहिरातींशी संपादक सहमत असतीलच असे नाही. सर्व वाद पुणे न्यायालयाच्या कक्षेत E-mail-jyotirmaysahitya@gmail.com, Mob. 7743918559

या अंकात प्रसिद्ध झालेल्या प्रत्येक बातमी, लेख व जाहिरातींशी संपादक सहमत असतीलच असे नाही. सर्व वाद पुणे न्यायालयाच्या कक्षेत) E-mail-jyotirmaysahitya@gmail.com, Mob. 7743918559

आनंदी जीवनासाठी...

ज्योतिर्मय 📖 **साहित्य**
आज-काल आपण सतत सगळीकडे आनंदी राहा, जीवनात आनंद महत्त्वाचा किंवा आनंद मिळवण्यासाठी जगा, जे मनात येते तसे जगा, मनासारखं जगून आनंदी राहा ह्या सगळ्या गोष्टी आजूबाजूला खूप ऐकत आहोत आनंदी जीवनासाठी प्रत्येक जण रोज नवीन काही ना काहीतरी करत आहोत. आपल्या आजूबाजूची लोकां आनंद शोधण्यामध्ये किती आणि कशा प्रकारे गुंतलेली आहे हे आपण अनुभवत आहोत हा आनंद म्हणजे नक्की काय आपल्या जीवनात आनंद मिळवणे म्हणजे नक्की काय याचा जर का आपण विचार केला तर आनंद हा प्रत्येकाच्या जीवनातला फार अमूल्य असा भाग आहे. खरे पाहिले तर आनंद हा मानवाच्या जीवनाची एक मानसिक स्थिती आहे विशिष्ट अशा गोष्टीतून मनाला गती प्राप्त होऊन आनंद ही स्थिती प्राप्त होते हा आनंद आपल्याजवळच असतो पण कधी कधी तो आपल्या जवळ असूनही आपल्याला समजलेला नसतो, रोजच्या आयुष्यात फार छोट्या छोट्या गोष्टींमध्ये सुद्धा हा लपून बसलेला असतो आनंद मिळवण्यासाठी किंवा आनंदी जगण्यासाठी आयुष्यात खूप खर्च करावा लागतो अथवा खूप काही कुठे जावे लागते किंवा खूप परिश्रम करावे लागतात असे नाही आपल्या रोजच्या जीवनात सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत हा आनंद आपल्याला अनेकदा भेटत असतो आणि तो आपण अनुभवत असतो पण बऱ्याच वेळा काय होतं आपल्याला भौतिक सुखामागे आपणाला मिळणारा आनंद लक्षातच येत नाही. माणसाला जेव्हा आजूबाजूच्या परिस्थितीशी जुळवून घेता येते अथवा घडणाऱ्या गोष्टींसोबत त्याला शतपणे तालमेळ घालता येतो काळाबरोबर धावता पण येते त्यालाच खर तर आनंदाचा सुख उपभोक्ता येतं. माणसातील उत्साह क्रियाशीलता त्याच्या स्वभाव गुण जीवनाकडे बघण्याचा दृष्टिकोन हेच खरे तर सुंदर आनंदी जगण्याची गुरुकिर्ती आहेत. आयुष्याच्या वेगवेगळ्या वळणांवर आपण वेगवेगळ्या पद्धतीने आपल्याला स्वतःला सिद्ध करत असतो

समाजामध्ये जगण्यासाठी प्रतिष्ठा सन्मान सारे काही मिळवत असतो हेच मिळवत असताना आपल्या स्वतःच्या आनंदासाठी आपण कायम प्रयत्नशील असले पाहिजे हा आनंद आपल्या आजूबाजूच्या लोकांबरोबर आपल्या रोजच्या जीवनातील छोट्या छोट्या गोष्टीतून आपल्याला घेता आला पाहिजे गोष्ट छोटी असली तरी त्याचा आनंद साजरा करता आला पाहिजे हा आनंद साजरा करून आपल्या आयुष्यात आपण सुखी आणि समाधानी राहिलं पाहिजे यासाठी आपल्याला आपल्या आयुष्यामध्ये आपले असे विचार असले पाहिजेत, आपल्या विचारांनी समाजामध्ये वावर करता आला पाहिजे, आपल्या जगण्याचे एक उदाहरण करता आले पाहिजे आपल्या असण्यान आपल्या बोलण्यान आपल्या आजूबाजूचा आसमंत हा आनंदी झाला पहिजे. भौतिक सुखाच्या पाठीमागे लागून अथवा एकमेकांची बरोबरी करण्यासाठी ज्या काही गोष्टी आपण करतो तिकडे थोडे दुर्लक्ष केले पाहिजे आपल्याकडे जे काही आहे ते उपभोगून आपली उन्नती साधत असताना आपला जीवनाचा दृष्टिकोन समाजाला दाखवताना आयुष्यात विविधतेने आपण किती आनंदी राहू शकतो याकडे आपण प्राधान्याने लक्ष दिले पाहिजे. माणसाला स्वतःचा विचार असेल तर तो बरोबरी करायला जात नाही, आणि मग तो खूप विविधतेने त्याचा आयुष्य आनंदी जगू शकतो याचसोबत आपण जेव्हा आयुष्याच्या प्रत्येक वळणावर आपल्याला सिद्ध करतो आपल्या आयुष्यात आपल्याला हवं ते मिळवतो ते मिळवत असताना आपण प्रत्येकाने आपला एक छंद जोपासला पाहिजे आणि छंद असा असला पाहिजे की ज्यामुळे आपल्याला आपल्या आयुष्याचा मतितार्थ लक्षात आला पाहिजे, मग तो छंद कोणताही असो चित्र काढणे, गाणं म्हणणे असो डान्स करणे, खूप सारे वाचन करणे, फिरणे वेगवेगळी संस्कृती पाहणे अनुभवणे, अथवा ट्रेकिंग करणं असो व एखादा खेळ खेळणं असो, नाटक अथवा सिनेमा

बघणं अथवा छोट्या मुलांच्यात खेळणे असो आपलं असं स्वतःच लिखाण करण असो वेगवेगळ्या गाड्या चालवण्याचा वेड, लांबच लांब चालणे असो अथवा मॅरिथॉन पळणे, वेगवेगळ्या लोकांना भेटणे त्यांच्याशी गप्पा मारणे असो, अध्यात्माची ओढ, वेगवेगळ्या थरातील चित्रपट पाहणे त्यावरती आपला विचार मंथन करणे, लहान मुलांच्यात खेळण त्यांच्याशी गप्पागोष्टी करणे, अथवा हिमालयात खूप फिरणं असो स्वयंपाक घरात जाऊन वेगवेगळे पदार्थ बनवणं असो स्वतः स्वयंपाक करून लोकांना खाऊ घालणं असो किंवा खवय्या होऊन नवनवीन हॉटेल्स मध्ये जाऊन तिथल्या चवी चाखने असे अनेक छंद आपण जोपासू शकतो, योगा व्यायाम मेडिटेशन करणे, यासारख्या अनेक गोष्टीतून आपण आपले वेगवेगळे छंद जोपासू शकतो, त्याचसोबत आपण समाजामध्ये जो काही मानसन्मान मिळवलाय तो मिळवल्यानंतर या समाजाचे ऋणी होऊन समाजामध्ये समाज सेवा करणे असो, कोणत्याही छंदामध्ये आपण स्वतःला गुंतवून खूप सारा आनंद उपभोगू शकतो.... तुझा आहे तुजपशी ही जाणीव जागृत झालेला

मुनुष्य आपले जीवन अतिशय आनंदाने जगू शकतो ही जाणीव निसर्गाच्या ऐवर्थातूनही व्यक्त होत असते निसर्गाच्या कुशीत नवनिर्माणाची शक्ती आपल्याला कायम अनुभवायला मिळते, दुसऱ्याला आनंद देण्याची वृत्ती हीच स्वतःला आनंद मिळवून देणारी खुप मोठी शक्ती आहे .म्हणून एखादा छंद असा

लागावा की जो निसर्गाच्या सानिध्यात जाऊन आपण अनुभवू शकतो . अथवा दिवसातला आपल्या आयुष्यातला काही काळ आपण निसर्गाच्या सानिध्यात घालवला पाहिजे. निसर्गाकडे बघताना निसर्गात वावरत असताना

आपल्याला त्याच्याकडून खूप काही शिकायला मिळते एखादं फुल एखादा वृक्ष अथवा निसर्गातील एखादी कोणतीही गोष्ट ही त्याच्या ठरलेल्या वेळेप्रमाणे फुलते बहरते आणि त्याचा संपूर्ण आयुष्य जगते निसर्गाच्या या जगण्यात तो मात्र सर्वांना सदैव उत्साह शांतता, प्रेरणा आणि आनंद देत असतो

कोणतीही अपेक्षा न करता, अगदी हीच वृत्ती माणसाने अंगीकारली तर मानव सदैव आनंदी निर्मिती मध्ये राहू शकतो..
“अवघाची संसार सुखाचा करीन आनंद भरीन तिन्ही लोक”
ज्ञानेश्वरांनी सांगितल्याप्रमाणे आपण आपल्या मुळे या संसारात आनंद भरण्याची क्रिया करत रहावे तसेच संत तुकाराम महाराज म्हणतात त्या पद्धतीने ‘‘‘‘आनंदाचे डोहे आनंद तरंग, आनंदाची अंग आनंदाचे ‘‘‘‘हे लक्षात घेऊन सर्वत्र आनंद ही एक मानसिक स्थिती निर्माण करावी...

दैवरं ते...!! (श्रावणाचा साज)

ज्योतिर्मय 📖 **साहित्य**
अविस्मरणीय ...! काल अपार्टमेंटच्या बागेत खिडकीच्याच बाजूला असलेल्या शोभेच्या झाडावरचे ते दैवरं आणि त्या थेंबात विसावलेले ऊन मनाला आकर्षून घेत होते.आणि काही क्षणांत आलेल्या वाऱ्याने सळसळ करत पाने हलतू ते थेंब सरकन घसरून जमिनीवर घरंगळले.आणि...! आता मन कधीतरी कुठेतरी सणामुदीला हळवं होत, काळाच्या त्या सावलीत हरवलेल्या स्मृतीत ओलावलेल्या पापण्यात हरवून जातं. मृग नक्षत्राच्या पहिल्या पावसा पासून झालेली सुरुवात त्याच पावसात झालेली पेरणी, बी बिंबड, आषाढी एकादशी, बेंदूर आणि अस करता करता दिपं अमास्या आलेली असायची. महिना केव्हा कसा सुरू व्हायचा, आणि शाळू दिवसा सारखा कधी आषाढ संपायला यायचा, ते तेव्हा कधी कळायचंच नाही. ओढ्या नद्यातून वाहणारे ते गढूळ पाणी, पावसाचा ओसरलेला जोर, गुडघाभर पाण्यात गुडघ्यापर्यंत कपडे खोचून ओढ्या नद्याना जाणाऱ्या बायका, पोरी आणि खळखळून वाजनाऱ्या त्या पाण्याचा आवाज,आजही कानात घुमत राहतो.

नवीन लग्न झालेल्या माहेरवाशिणी माहेरी जाण्यासाठीची गडबड, बुत्ती भाकरीच्या ओढीनं घरातल्या म्हाताऱ्या बायकांच्या जात्याची ती घरघर, कुणाच्या घरची लेक कुणाच्या घरची सूनू, कुणाची आका, ताई, काही दिवसात येणार म्हणून खुश असलेले लहान भावंडं नजरेसमोर येते.

महिनाभरानंतर थोडसा विसावलेला तर कधी डोळा चुकवून सर सर करत येणारा पाऊस, आणि कधीतरी पावसाच्या सरीत लपलेले कधी पानाआडून डोकावणारे तर कधी पावसात भिजणारे ते ऊन मनाला सुखावून टाकते. शब्दा पलीकडचे रहस्य असते त्या कवडस्यात. सार कस दिवा स्वप्नच जणू .

पारंपरिक साग्र संगीत माहेराला आलेल्या लेकीचं, नातीचं तोंडभरून कौतुक, उपवास, खेळ हसत खेळत कुटुंब, नागपंचमीला कुठेतरी शेतात जाताना रुतलेला एखादा काटा कधीतरी पायात रुततो. आणि सरस....!! कधी काळी बांधावरून घसरलेला तो पाय आता कधीतरी मनातल्या मनात घसरतो, आणि उगाचंच तेव्हाचा तो क्षण एक पुरे प्रेमाचा अन्.. जणू चंद्र सवैरा. गालातल्या गालावर हास्य पसरवून

चेहऱ्याला एक नवा तजेला देतो. आघाडा म्हणून घेतलेलं दुसरच गवत कधीतरी डोळ्यापुढे येते, आणि तेव्हाच्या ओळखीची खूप पटवून उगाचंच नव्या जुन्याचा मेळ घालायला भाग पाडते. गावात एका ठिकाणी असलेल्या शेतातल्या त्या वारूळा भोवतीची

ती गर्दी, नवनवीन साड्या घातलेल्या नव्या नवऱ्या, पोवती, लाह्या, दूध, आगाडा, हराळी, चौफेर पसरलेली हिरवाई अन् छोट्या छोट्या ओढ्यातून वाहणाऱ्या पाण्याचा तो खळखळणारा आवाज...! किती किती अन् काय काय? बोलावे तेवढे कमीच....!!

सूर्य प्रकाशाचा किरण कोमल हृदयी साठवतो. पानावरचा थेंब तो....!! आज उगी हळुवार घरंगळतो. पण आज...? माहित नाही का, पण त्याचा आनंद कुठेतरी हरवला असे वाटतं राहते.

आताही सण व्रत वैकल्ये असतात. नाही असे नाहीच, पण याउलट आता घरातच नागोबा आणून त्याची पूजा केली जाते. बाहेरच्या मनमोकळ्या वातावरणाचा अनुभव आनंद येत नाही. शास्त्रीय दृष्ट्या मला वाटते हा ही निसर्ग चक्राचाचा एक भाग बनावा. अशी अपेक्षा आपल्या पूर्वजांची असावी. झिम्मा, फुगड्या, पारंपरिक खेळ, मनोरंजन शारीरिक व्यायामसाठी असावेत.

तसेच वातावरणातील बदलामुळे निर्माण होणारे पित्त, कफ नियंत्रणात रहावे. तसेच पूर्वी मनोरंजनासाठी जास्त सोयी सुविधा नव्हत्या. त्यामुळे एकत्र येऊन विचार विनिमय विचारांची देवाण घेवाण होण्यासाठी असेल. म्हणजे शारीरिक दृष्ट्या मी

माझ्यासाठी तरी असा विचार करते.

संस्कृती व्रतवैकल्ये कुठेतरी निसर्गाचाच एक भाग आहे असे वाटते. निसर्गाच्या सानिध्यात जाऊन वातावरण निर्मिती करणे. किंवा शरीरासाठी ही त्याचा उपयोग करून घेणे किंवा त्यातून धार्मिक, सामाजिक सांस्कृतिक सलोखा निर्माण व्हावा असाही आपल्या पूर्वजांचा त्यामागचा उद्देश असावा. कारण काही असो ! आपण सकारात्मक विचार करायला काय हरकत आहे, असे मला वाटते. आणि त्यातून निर्माण होणारा आनंद घेत जीवनाच्या नव्या दिशेकडे नव्याने वाटचाल करण्यासाठी मदत होईल असे वाटते. यातून कोणाच्याही भावना दुखावण्याचा हेतू नाही. पण आता असे वाटते की निसर्गाच्या सान्निध्यात जाऊन तो आनंद घेण्यापेक्षा निसर्गाचे संगोपन संवर्धन करण्यापेक्षा निसर्गच घरात आणला जातोय. धी कधी विचार येतो,आपली पिढी कशी जगली. आणि आताची पिढी कशी जगतेय,याला आपणच जबाबदार आहे की काय ? असे कधीतरी वाटत राहते.आणि मग...!

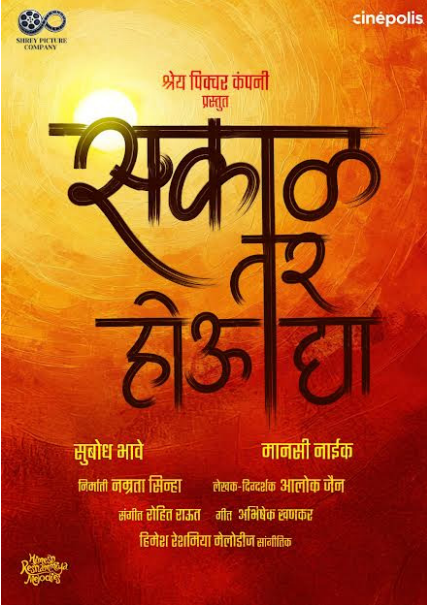
क्षण एक पुरे प्रेमाचा, वर्षावात त्या चिंब चिंब भिजवतो. ओलावलेल्या पापण्यातला तो थेंब उगांच उरी उरतो, कुठल्याशा हळव्या जाणिवेनं कधीतरी हळहळतो.

सकाळ तर होऊ द्या १० ऑक्टोबरला सर्वत्र होणार प्रदर्शित

सुबोध भावे आणि मानसी नाईक प्रमुख भूमिकेत

ज्योतिर्मय 📖 **साहित्य**
काही चित्रपट आपल्या अनोख्या वैशिष्ट्यांमुळे घोषणेपासूनच चर्चेचा विषय ठरतात. यात चित्रपटाचे शीर्षक अत्यंत महत्त्वाची भूमिका बजावते. असेच अनोखे शीर्षक असलेला सकाळ तर होऊ द्या हा मराठी चित्रपट सिनेसृष्टीपासून रसिकांपर्यंत सगळीकडे चर्चेचा विषय बनला आहे. मध्य प्रदेशमध्ये चित्रीकरण करण्यात आलेल्या या चित्रपटाच्या प्रदर्शनाची तारीख नुकतीच घोषित करण्यात आली आहे. सकाळ तर होऊ द्या हा चित्रपट १० ऑक्टोबरला संपूर्ण महाराष्ट्रात प्रदर्शित होणार आहे.

श्रेय पिक्चर कंपनीच्या बॅनरखाली तयार झालेल्या ‘सकाळ तर होऊ द्या’ या चित्रपटाची निर्मिती नम्रता सिन्हा यांनी केली आहे. नम्रता सिन्हा यांनी आजवर अनेक लोकप्रिय टीव्ही मालिका आणि वेबसीरिजची निर्मिती केली आहे. तसेच, त्या सुप्रसिद्ध चित्रपट निर्माते विनय सिन्हा यांच्या कन्या आहेत. ज्यांनी ‘अंदाज अपना अपना’ आणि ‘नसीब’ यांसारख्या अनेक अजरामर हिंदी चित्रपटांची निर्मिती केली आहे. आता नम्रता सिन्हा यांनी ‘सकाळ तर होऊ द्या’ या चित्रपटाद्वारे मराठी सिनेसृष्टीत पदार्पण केले आहे. आजवर हिंदीत महत्त्वपूर्ण कामगिरी बजावणाऱ्या आलोक जैन यांनी ‘सकाळ तर होऊ द्या’चे लेखन व दिग्दर्शन केले आहे. जगण्याचा मंत्र देणाऱ्या या चित्रपटात

सुबोध भावे आणि मानसी नाईक मुख्य भूमिकेत आहेत. अतिशय वेगळ्या जॉनरच्या या चित्रपटात सुबोध आणि मानसी आजवर कधीही न दिसलेल्या रूपात प्रेक्षकांच्या भेटीला येणार आहेत. लवकरच ‘सकाळ तर होऊ द्या’ची पहिली झलक प्रेक्षकांच्या भेटीला येणार आहे. वास्तव परिस्थितीला सामोरे जात, तसेच असंख्य अडचणींवर मात करत जगण्याला नवी दिशा देणारी कथा या चित्रपटात प्रेक्षकांना पाहायला मिळेल.

या चित्रपटाबाबत दिग्दर्शक आलोक

श्रीयश आयुर्वेद कॉलेज येथे चरक जयंती उत्साहात संपन्न

ज्योतिर्मय 📖 **साहित्य**
छत्रपती संभाजीनगर – दिनांक ३० जुलै २०२५ रोजी श्रीयश आयुर्वेदिक कॉलेज आणि हॉस्पिटल रिसर्च सेंटर येथे चरक जयंती उत्साहात साजरी करण्यात आली. श्रीयश आयुर्वेदिक कॉलेज मधील संहिता सिद्धांत विभागाच्या मार्फत या वेळी विद्यालयात पाठांतर स्पर्धा घेण्यात आली. विद्यार्थ्यांनी या स्पर्धेसाठी उत्साहाने सहभाग नोंदवला. या वेळी विद्यार्थ्यांनी चरक शपथ

घेतली.

त्याचप्रमाणे या प्रसंगी वैद्य मेघना बाक्रे यांचे चरक संहिता अध्ययन या विषयावर व्याख्यान आयोजित करण्यात आले होते. या वेळी त्यांनी चरक संहितेचे वाचन, अध्ययन कसे करावे याचे सखोल मार्गदर्शन केले तरीब व्यास येणाऱ्या संभाव्य अडचणी, त्यावरचे उपाय यांची दिशा दिली तसेच चरक संहितेवर कसे संशोधन करता येईल याचीदेखील त्यांनी विद्यार्थ्यांना माहिती दिली.

सदर कार्यक्रम यशस्वी करण्या करिता संहिता विभागाचे शिक्षक वृंद व वैद्य आरती कुरील, वैद्य कार्तिकी व्यास यानी प्रयन केले व प्राचार्य डॉक्टर स्वाती इटगी व वैद्य परेश देशमुख यांचे मार्गदर्शन लाभले. कार्यक्रम यशस्वी झाल्याबद्दल श्रीयश प्रतिष्ठानचे अध्यक्ष बसवराज मंगरूळे यांनी विद्यार्थी, प्राचार्य, विभाग प्रमुख व संबंधित शिक्षक वृंदांचे मनःपूर्वक अभिनंदन केले.

